

Družinski tednik

ILUSTROVANI LIST ZA MESTO IN DEŽELO

Cena
2 Din

Izhaja ob četrtkih. Uredništvo in uprava v Ljubljani, Tyrševa (Dunajska) cesta 29/I. Poštni predal št. 345. Račun poštne hranilnice v Ljubljani št. 15.393

Ljubljana, 29. junija 1933

Naročnina za četrt leta 20 Din, za pol leta 40 Din, za vse leto 80 Din. V Italiji za vse leto 40 lir, v Franciji 50 frankov, v Ameriki in povsod drugod 2 dolarja

Št. 25-26
Leto V

Kopaj se

Voda in solnce kot prijatelj **S**
in sovražnik. — 6 zapovedi
za kopalno sezono

pametjo!

Nešteto je nevarnosti pri kopanju, ki jih navaden človek ne pozna ali jih pa prezre. Mnogo nesreč se ne bi zgodilo, če bi se kopalci teh nevarnosti zavedali.

Najvažnejša točka je velika razlika v temperaturi. Razumljivo je, da išče človek po najhitrejši poti ohladitve, če mu je vroče. Kakšna je pa stvar z medicinskega stališča?

Človeško telo si z naporom ali pa s solnčno toploto zviša lastno temperaturo s 36 na 37 stopinj ali pa še bolj. Srce jačje deluje, kri kroži hitreje. Temperatura vode je, denimo, 22 stopinj. V trenutku, ko se človek zažene v vodo, znaša razlika temperature 15 stopinj.

Ta znatna toplotna razlika se prvi mah pokaže kot hud šok na kožo, ki se kakor v krču skrči. To požene kri, ki se je zaradi vročine ali napa vsa zbrala v vnanjih delih tkiva, nazaj v žile, da zaščiti krvno in

vobče telesno toploto. Zaradi poprejšnjega napora preobremenjeno srce temu navalu krvi ni več kos. Zato se preveč razširi in po nekaterih krčevitih utripih odneha — srce ohromi. Če hočemo takega človeka obuditi v življenje, ga moramo na umeten način pripraviti do dihanja, masirati mu srce in ga galvanizirati.

Zato je prva zapoved pri kopanju:

Ohladi se, preden greš v vodo, in se previdno spuščaj vanjo!

Skoraj prav tako nevaren je ploski prilet na vodno površino pri skoku. Začetniki in taki ljudje, ki hočejo biti preveč oprezni, po navadi pri skoku z glavo ne skočijo dovolj pravokotno na vodno gladino, ker se

boje, da se ne bi prekopicnili. Tako prilete plosko na vodo, od česar nastane šok trebušnih mišic, čigar učinek je podoben boksaškemu udarcu v želodec. Zato pazi na drugo zapoved:

Pazi, kadar skočiš na glavo!

Glavo drži kar mogoče globoko, križ upogni, z nogami pa udari navzgor!

Tretja nevarnost, na katero premalo pazijo, so nepričakovane globine v vodi. Nevarne so zlasti za neplavalce, ki se kopajo na plitvih krajih na bregu, pa iz radovednosti zaidejo v čedalje globljo vodo. Nenadoma jim utegne zmanjkati tal pod nogami, in v tisti sekundi smrtnega strahu dobe živčni šok v možganih. Pogreznjejo se v vodo in pogosto utonejo na razmeroma zelo plitvem mestu. Taka nesreča se mnogim zdi nerazumljiva. Isto velja tudi za vrtnice. Tudi tu je ponavadi manj nevarna sila vode kakor pa psihični moment strahu. Zato pazi na tretjo zapoved:

Bodi skrajno previden v neznanih vodah!

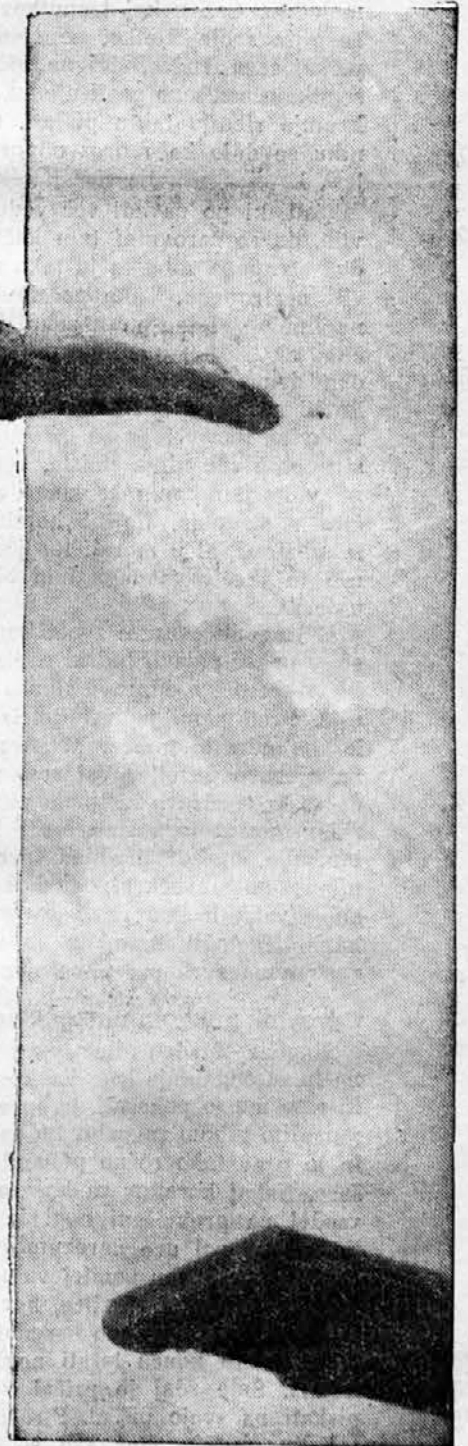
Krč v vodi tudi ni redka prikazen. Nastane v nogi, roki ali pa na kate-

rem drugem delu života zaradi prehudega napora. Vobče ni ravno nevaren, opreznost je pa posebno na mestu pri ljudeh, ki imajo zabrekle žile. Pri njih nastopi pogosto na obeh nogah žilni krč, ki silno boli, zato ga premagajo le zelo spretni plavalci. Posledica krča je pogosto smrt z utopljenjem, ker plavalec ne more uporabljati nog. Četrta zapoved je torej:

Pazi, da se preveč ne utrudiš!

Otrpnitev srca, ki je posledica prehitrega skoka v vodo, nastopi časih tudi tedaj, če ostane kopalca predolgo v mrzli vodi. Višnjeve usnice in stresajoči mrzla sta poslednja alarmna signala telesa. Manj nevarna je ta stvar pri dobrem plavalcu kakor pa pri navadnem kopalcu, ker si z neprestanim gibanjem v vodi ohrani lastno temperaturo telesa. Pa tudi če

Se nadaljuje na 4. strani

Strašila

Oslo, v juniju.

Na zapadnem Norveškem je Vigsues, majhno mesto, ki bi svetu nikakor ne delalo skrbi, če bi tam v zadnjem času ne strašilo. Sredi tega malega mesteca stoji silno stara žena na pol podrta hiša, kjer že delj časa nihče ne stanuje. Hiša je enonadstropna, streha je zgrajena v konico; okna so umazana, kar še poveča vtis splošnega razpada. Domačini so bili tako navajeni na to hišo, da se ni nikdo obregnil ob njo. Taka kot je bila, je morala stati v vigsueski ulici. Če bi jo bila mestna občina podrla, bi se prav gotovo vsak meščan mimogrede spomnil, da je tu vendar nekoč stala stara hiša s šiljasto streho.

Nedavno je pa postala ta bajta središče zanimanja vsega Vigsuesa in še preko njegovih meja pretežnega dela Norveške. Nekega jutra so se pred to staro hišo ustavili vsi pometaji, ki so hiteli na delo, kajti na šipi prtiličnega okna je bilo jasno videti neki obraz. Obraz starega moža! Redka bela brada je obdajala vello visečo brado, na čelo so mu padali redki in dolgi snopiči sivih las, na nosu so mu slonela velika očala, oči so bile uprte v tla. Obraz je bil povsem negiben, kakor na sliki. Prestrašeni pometaji so jeli glasno klicati zgodnje počke, kočijaže in kolezarje, ki so se vsi strmeče zazrli v obraz na šipi. Množica je naraščala od minute do minute. Vse je gledalo menda bolj prestrašeno kakor začudeno v to pošastno prikazen. Še pre-

den je tistega dne zašlo solnce, je videlo staro in mlado v vsem Vigsuesu to čudno sliko. Vsi so govorili samo o njej. Slika na šipi je postajala čedalje jasnejša. Najstarejši meščani trde, da je to točna slika starega čevljarja, ki je pred davnimi leti stanoval v prtiličnih prostorih te hiše in je prav pri tem oknu ves dan sedel in nabijal čevlje.

Neki znan norveški kemik se je odpravil v Vigsues in skuša zdaj odgonetiti ta čudež. Prebivalstvo malega mesta živi v trdni veri, da je čudež. Upajmo, da bo kemiku uspelo rešiti to zadevo. Ob uri, ko pišemo to poročilo, je videti ta obraz starega čevljarja še zmerom na šipi; prebivalci Vigsuesa so še zmerom prestrašeni zaradi tega prečudnega dogodka in se ogibajo v širokem loku te hiše strahov.

Radovedni smo na rešitev te uganke. Na Danskem se je nekoč že nekaj sličnega zgodilo. Na neki šipi se je nenadoma prikazala slika žene, ki je pred leti pletla ob istem oknu nogavice in jo je pri tem ubila strela. Znanstveniki so bili takrat mnenja, da je slika tiste žene blisk zarisal v šipo. Zdaj ugibajo tudi v Vigsuesu, ali ni morda v tisti šipi neka plast, ki absorbira svetlobo, slično kakor emulzija fotografske plošče. In čeprav bo znanstveno raziskovanje potrdilo to domnevo, bo ostal za vse Vigsuesčane to le »čudež«, in bo vsak prepričan, da je v drobni šipi uklenjen čevljarjev duh...

Kaznovana skopost

V Edinburghu, junija.

Mac O'Niell je bil vzoren trgovec, ki si je s pridnostjo svojih rok in z vzgledno štednjo uredil iz male čevljarjske trgovinice veliko trgovino Mac O'Niell & Co., ki ima odlične sloves in več podružnic. Toliko obrekovana škotska skopost — ki pa v resnici ni tako strašna, kakor jo slika na tisoče plehkkih šal — se je v tem primeru popolnoma potrdila. Mac O'Niell je živel nad vse skromno. Štednja je bila njegov sport. Varčeval je, kjer je le mogel in znal. Način njegove štednje je bil tak, da bi se vsak zdravnik nad njim spotikal, če bi ga Mac O'Niell obiskal. Sicer pa na srečo ni hodil k zdravniku, tako resno še nikdar ni obolel! Take reči so se mu zdele luksusi.

Nekega dne je pa dobremu Mac O'Niellu resnično slaba zapredla; strahovito se je bil prehladil. Kljub temu je odšel tudi ta dopoldan z doma, da z Argusovim očesom pregleda poslovanje v glavni prodajalnici svojega podjetja. Spotoma je srečal nekega znanca, odličnega zdravnika. V tem srečanju je videl prst božji, zato je ustavil zdravnika in mu potožil:

»Doktor, strahovito sem bolan!«

Zdravnik, ki je skopuha poznal, se je prijazno nasmehnil in zaskrbljen vprašal kaj ga boli in kje.

Mac O'Niell je odvrnil: »Zdi se mi, da me vse boli, toda želodec bo menda najbolj v neredu.«

»Poglejva, prijatelj! Trdno zaprite oči in pokažite jezik, dragi Mac O'Niell.«

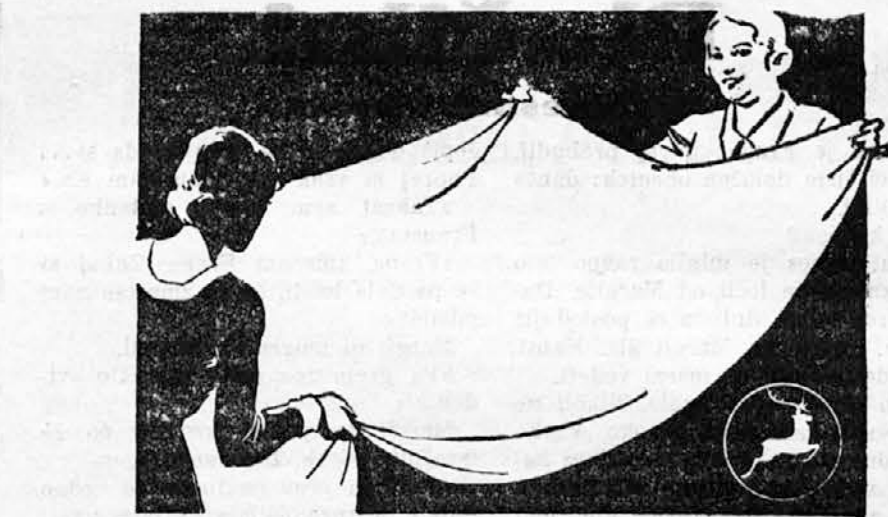
Skot se je neizmerno razveselil, da bo zastoj zvedel, kaj mu je, in je hitro pokazal jezik in trdno zaprl oči. Čakal je na izid preiskave, čakal je in še čakal... Okoli sebe je slišal spočetka pridušeno hihitanje, ki se je mahoma spremenilo v vesplošen grohot. Ves prestrašen je odprl oči in videl okoli sebe vse polno ljudi, ki so se mu smejali in rogali. Hitro je skrtil še jezik in plašno pogledal po zdravniku. Toda ta je bil že zdavnaj izginil...

Slavnostna večerja

Hollywood, v juniju.

Nekoč je bil Hollywood filmski raj, shajališče vse filmske prominente, sanje vseh nadarjenih in zabitih, znanih in nepoznatih filmskih igralcev in statistov v Evropi. V Hollywoodu je bilo pač tako: Vsakomur vilo, vsakomur neomejeno in neskaljeno srečo, vsakomur slavo! Življenje v Hollywoodu je bilo polno filmskih navad in razvad; tudi v zasebnem življenju so ljudje igrali, izmišljevali so si nove mode, nove tipe in morili s svojim igralskim življenjem sebe in svoje vrstnike. Še danes ta dan je tam življenje tako, čeprav so se prilike neverjetno spremenile.

Znan igralec, ljubljenec in oboževanec mladih deklet v starem in novem svetu, je povabil nedavno vse hollywoodske filmske odličnike na slavnostno večerjo, ki jo je pripravil v proslavo svojega poslednjega filmskega uspeha. Manjkali so samo še gospodje operaterji v belih haljah in Jupitrove obločnice, pa bi lahko mirne duše filmali to večerjo za naj-

Kdor ga pozna, mu ostane zvest!

Že od nekdaj pomaga Schichtovo terpentinovo milo gospodinji temeljito prati in vzdrževati v hiši red in čistoto.

Torej: Pazite prav posebno na izvorni ovoj in na varnostno znamko „JELEN“. Potem se Vam ni bati ponarejenih mil.

SCHICHTOVO
TERPENTINOVNO MILO

.. ampak
poprej za
namakanje:
Ženska
hvala!

ST. 4-35

PRILJUBLJENI JUGOSLOVANSKI IZDELEK!

odličnejši družabni film. Tako igralsko je bilo vse to videti, tako umetno, tako brez najmanjšega odtenka resničnega življenja! Dame so bile oblečene v pestre fantastične obleke, nališpane in ovešene z dragulji. Govorili so filmski, gibali so se filmski, saj drugače ne znajo več. Preveč so bili tega navajeni. Zdi se jim, da je sleherna njihova kretnja fotografirana, sleherna beseda posneta v mikrofону.

Ko je bila večerja na višku svojega sijaja, se je življenje samo usmilo teh bednih pomilovanja vrednih ljudi, ki so zaradi poklicnega dela zatrli svoj lastni »jaz«. Namestu operaterjev in tehničnega osebja se je nenadoma prikazalo krdele do zob oboroženih tolovajev, kar je v hipu spremenilo vse navzočne slavnostne goste v prave pravcate ljudi z dušo in telesom. Najdrznejši igralci junških vlog so kaj kmalu ležali zvezani na tleh, dame so se pa resnično onesvestile. Roparji so nagrabili za dobrih 30.000 dolarjev nakita in ogromne vsote v gotovini. Nato so izginili kakor katra.

Najzanimivejše je pa to, da ta napad ni bil naročen. Bil je resničen, bil je poln življenja, ki je kakor nalašč prišlo v goste tem bednim ljudem, ki žive v filmskem Hollywoodu le navidezno življenje.

Bullerjahn se je uvezal

Berlin, v juniju

V velikem podjetju se je pričelo delo že ob sedmih zjutraj. Vrtar, ki je točno ob sedmih prišel v svojo ložo, je moral vestno pripaziti, da se ni nihče neopaženo vtihotopil v pi-

sarno, če je prišel prepozno. Pisal se je Fric Bullerjahn. Šele četrta leta je bil na svojem mestu, toda predstojniki so bili z njim nad vse zadovoljni, vsekako zadovoljnejši kakor z njegovimi predniki, kajti odkar vrši Bullerjahn vratarško službo, še ni prijavil nikogar zaradi zamude. Zdelo se je, da se je vse osebje fanatično oprijelo točnosti, odkar jih nadzira Bullerjahn iz svoje vratarške lože.

To sicer ni bilo res, pač pa nekaj drugega. Osebje ni bilo nič točnejše nego sicer, sleherni dan je ta ali oni zamudil službo. Toda prebrisani Bullerjahn je imel navado, da je grešnika ali grešnico poklical k sebi v ložo in ga vprašal, medtem ko je napravil z roko nedvoumno kretnjo: »Zdi se vam, da ste prišli prepozno...« a ko je začutil novc v odprti dlani, je nadaljeval: »toda v resnici še ni ob sedmih.« Izvlekel je čudežno uro iz žepa, ki še res ni kazala sedme.

Pri neki lepi nameščenki pa se mu ta trik ni obnesel. Vprašal jo je po svoji navadi, odprl dlan in ravno hotel izvleči svojo čudežno uro, toda lepa gospodična ga je premerila od nog do glave, zaničljivo našobila usta in ponosno brez besede odšla v svojo pisarno. Fric Bullerjahn je smatral za svojo dolžnost, da dekle prijavi, a gospodični se je prav tako zdelo umestno, da naznani prevestnega Bullerjahna.

Preiskava, ki je bila za marsikoga zelo neprijetna, je dognala, da si je Bullerjahn prisleparil na račun nekaterih zamudnikov lep kupček denarja. Bullerjahn so takoj odpustili, uro pa naravnali po radiju.

Gospodarski problemi pred 2000 leti

Sredi prvega stoletja po našem štetju, torej okoli 800 let po ustanovitvi večnega mesta, je bila videti oblast rimskega cesarstva mogočnejša nego kdaj prej. V stoletnih bojih so vkorakale zmagovalne rimske legije v severno Skotsko, na jugu globoko v neznane dežele, na vzhodu daleč v azijske pokrajine. Vse državne meje so bile močno utrjene in se onih narodov, ki so živeli onstran nasipov, jarkov in utrd, ni bilo bati. Taka je bila zunanja politična slika. V notranjosti pa je vladala kriza. Celih dvesto let ni bilo v rimski državi miru. Vojna je sledila vojni. Zmehom znova so morali pošiljati cele vojske, da so pomirili uporniške duhove podjarmljenih narodov. Poleg tega so bili med strankami vedni prepiri, med deželni mogotci spori, ki jih niso urejevali z duhovnim orožjem, temveč s krvavimi pouličnimi poboji in malimi strankarskimi vojnam.

Skoraj sleherni mogotec je imel svojo zasebno armado. Ljudstvo se

ših med bednimi. Tu se je ustvarjal proletarijat, ki je bil zaradi nepovoljnih prehranjevalnih prilik zapisan smrti od gladi. Cene življenjskim potrebščinam so se dvigale, plače in mezde so pa bile čedalje manjše. Vse to je rodilo sovraštvo, sovraštvo do bogatinov, ki so diktirali cene, sovraštvo do prodajnih družb in lastnikov monopolov, ki so po pretkanih »syndincih« uganjali vse v kozji rog.

Stara rimska republika je bila vzor preprostosti, varčevanja in poštenosti, nova republika in Neronovo cesarstvo, s katerim nas seznanja najnovejši Millov film »V znamenju križa«, pa utelešena nadutost, razsipnost in laž. Neka majhna četica izbrancev je imela oblast in denar. Oni so vladali po mili volji. Naročali so si orožje, najemali vojake, samo da so zmogli vsak najmanjši odpor. Vse težnje, želje in zahteve po reformaciji so jim bile odvratne. Tiberij in Gaj Grakh, dva mlada moža iz odličnih rimskih družin, sta

Tigellinus, Mareus Superbus in Marcia v filmu »V znamenju križa«

nikakor ni moglo umiriti. Italija je bila spočetka poljedelska dežela. Kmetje so dali sinove za vojsko, ki je ponesla rimsko slavo po vsem svetu. Kmečki fantje, ki so se zdravi vrnili iz velikih in dolgotrajnih bojev, so prijeli na domači grudi za lopato in motiko, da bi si s skromnim življenjem nekaj malega prihranili. Morali so pa na žalost izprevideti, da nima prodajna vrednost pridelkov prave cene v primeri z naporom in težkim delom. V času dolgih vojn so nakupili špekulanti in vojni dobičkarji velike kose zemlje, ki so jih obdelovali sužnji. S pomočjo celih armad neplačanih delavcev so ti veliki gospodje lahko dajali svoje pridelke ceneje nego mali kmet. Kmeta, čeprav ni mogel ničesar prodati, so brez usmiljenja vrgli iz hiše, če ni v redu plačeval davkov in drugih dajatev.

Udinjati se je moral za nesvobodnega nevoljnika ali se je pa odpravil s trebuhom za kruhom v mesta, ki so bila prava zbirališča najbednej-

kušala rešiti problem nezaposlenosti s tem, da sta predlagala agrarne in naseljevalne reforme. Toda še prej nego sta utegnili svoje lepe ideje uresničiti, so ju zavratno umorili plačanci njunih sovražnikov. Množice, ki so živlele v strašanskem pománkanju, so pitali oblastniki s sijajnimi predstavami. Naklonjenost naroda so si kupovali z grozotnimi živce razburjajočimi boji gladiatorjev, spopadi divjih zveri in sličnimi predstavami. Za njih je veljalo geslo: »panem et circenses« (kruha in zabave jim dajmo!).

Zakaj si prav za prav danes ta dan belimo glave s problemi, ki so bili pred dvema tisočletjema aktualni? Zakaj pišemo o stvareh, ki so bile vzrok razpadu največjega cesarstva starega veka? Zato, ker nam zgodovina očitno govori, da niso naše današnje skrbi, brige in naši problemi nič novega, da so jih poznali že od pamtiveka. In že zato, ker nam zgodovina kaže pravo pot iz kaosa naših dni.

6 milijonov ljudi uporablja dnevno Chlorodont. To dokazuje, kako dobra je ta zobna pasta. Samo opazujte ljudi, kako zelo se zanemarijajo nego zob in spoznali boste, kako prijetno Vas presenetijo sveža usta z negovanimi zobmi. - Dobiva se povsod: Tuba Din. 8.-, velika tuba Din. 13.-

Beli zobje - Chlorodont

Film v Jugoslaviji leta 1932

Iz zagrebškega »Filmkurirja«

Zagrebški kini skupaj imajo 6500 sedežev, vsi beograjski pa 7500, v Vršču jih je 2200, v Novem Sadu 2000, v Osijeku 1700, v Skoplju 1600, v Sarajevu 1300, v Subotici, v Pančevu in v Zemunu po 1200, v Ljubljani 1020, v Splitu 990 in v Nišu 820. Vsak dan obratuje samo 68 kinov, šestkrat na teden trije, petkrat pet, štirikrat 20, trikrat 27, dvakrat 107, enkrat tedensko 107, po potrebi pa 5.

V Dunavski banovini je največ kinematografov (112: zvočnih 56 in 56 nemih), potem v Savski (62: zvočnih 36 in 26 nemih) in v Dravski (47: zvočnih 31 in 16 nemih).

V Drinski jih je 20 (14 zvočnih, 13 nemih),

v Moravski 15 (11 zvočnih, 4 nemih),

v Vardarski 15 (9 zvočnih, 6 nemih),

v Vrbaski 15 (4 zvočni, 11 nemih),

in v Zetski 4 (1 zvočni, 7 nemih).

Koliko kinov je v posameznih državah

Po neki statistiki iz leta 1930 (od takrat se ni gradilo mnogo novih kinematografov) je bilo na vsem svetu 58.000 kinov. Na Združene države jih odpade 20.500 z 18.500.000 sedeži. V latinski Ameriki je bilo 4.470 kinematografov, v Kanadi 1000, na Dalnjem Vzhodu 3.600, na bližnjem azijskem Vzhodu in v Afriki 714, a v Evropi izvzemši Rusijo 26.290.

V Nemčiji jih je bilo 5170 z 1.900.000 sedeži;

v Franciji 3.400 (2500 vsakodnevnih);

na Angleškem 4.400;

v Italiji 2.400 (1.300 vsakodnevnih);

v Španiji 2.070 (300 vsakodnevnih);

na Češkoslovaškem 1.200 (samo v Pragi jih je 100);

na Švedskem 1.188 z 200.000 sedeži;

na Poljskem 780 (samo v Varšavi jih je 50);

v Avstriji 800 s 400.000 sedeži;

v Belgiji 700 (v Bruslju 78, v Anversu 32);

na Madžarskem 500;

v Rumuniji 360 (v Bukarešti 30);

v Jugoslaviji 338 (64 vsakodnevnih, 90.000 sedežev);

v Švici 300.

Promet programov

Število programov, ki jih poedini kinematografi menjajo na leto, je zelo različno, in sicer od 100 do 800 programov na leto. Vsi kinematografi pri nas menjajo okoli 24.000 programov, to se pravi, da se tolikokrat sklenejo pogodbe za razne programe med vsemi lastniki kinov in vsemi našimi filmskimi zavodi.

Vsi zagrebški kinematografi predvajajo skupno okoli 300 programov, v Beogradu 800, ker je tam nekaj kinov, ki menjajo večkrat tedensko programe. V Novem Sadu predvajajo okoli 300 različnih filmov, v Osijeku 240, v Skoplju 250, v Sarajevu 210, v Subotici 180, v Pančevu 300, v Ljubljani 130, v Splitu 240, v Nišu 240 itd.

Število obiskovalcev in dohodki

Leta 1932 je bilo v vseh jugoslovanskih kinih prodanih 11.834.000 vstopnic za 96.800.000 dinarjev.

Leta 1931 jih je bilo prodanih 12.035.000 (torej za 201.000 več), skupno za 107.794.000 dinarjev.

Lani je bilo torej prodanih le za 201.000 vstopnic manj kakor predlanskim, kar pomeni, da je število obiskovalcev ostalo približno enako. Ker je pa vsota plačane vstopnine za celih 10.980.000 dinarjev nižja, je jasno, da so bile po večini prodane le cenejše vstopnice, ali pa so se vstopnine znižale. (Se nadaljuje)

Delovanje Ufine ekspedicije pri nas

Poročali smo že, da se mudi velika Ufina filmska ekspedicija v naših krajih in ima nalogo posneti zanimivosti in lepote naše zemlje. Vodja ekspedicije dr. Schultz namerava preko določenega roka ostati pri nas, ker namerava snemati stvari, ki jih prvotno ni imel na programu, to pa zgolj zato, ker je našel pri nas izredno lepe motive.

Z najtesnejšim sodelovanjem oceanografskega instituta, torej z gg. dr. Ercegovičem in dr. Šoljanom so izdelali redke posnetke rib in rakov našega Jadrana. Na ta način bo videl svet jasne slike o bogastvu našega morja. Posneli so vse zanimive biološke momente raka in ostalih morskih živali. S tem snemanjem so imeli velike preglavice, ker je morje nagajalo. Jadran ne da rad svojih prebivalcev!

Razen tega so posneli iz vojaških vodnih letal zrakoplovne postaje v Divuljah, krasote naše obale in naših otokov. Nad Splitom so krožili ogromni hidroplani tipa Dornier Wall in obleteli vso obalo tja do Dubrovnika. Operater g. Mahla je pod odličnim vodstvom naših spretnih pilotov zaprl v svojo kamero venec naših otokov. Zdaj je ekspedicija zaposlena s filmanjem v Šibeniku.

Kalvarija ljubezni

Roman iz naših dni. — Napisal P. R.

24. nadaljevanje

Ljudmila je prišla babico za roke. Potegnila jo je s seboj k stolu, jo posadila nanj in ji sedla nasproti. Bilo je že skoraj čisto tema. Toda ta mrak je bil kakor nalašč za zaupne pogovore... kakor nalašč za žalostno izpoved... Jela ji je pripovedovati, kaj se je zgodilo od tiste tragične noči, ki je prišla za katastrofo. Nič ni izpustila. Pripovedovala ji je o Horvinovi strasti do nje in o pasti, ki bi bila skoraj padla vanjo. In ko je prišla do tega, kaj ji je kirurg izdal glede njenega moža, se je uboga starka nenadoma vzpela na stolu in vzkliknila:

»In ti si mogla verjeti?... Verjela si pošastnosti tega razbojnika?... Kaj ne vidiš, da si je vse to izmislil samo za to, da te odvrne od Cirila?... Ah, Ljudmila, to je hudo, to je zelo hudo, da si tako izgubila vero v svojega moža!«

Zažugala je z rokami proti človeku, ki ga še poznala ni, pa je kljub temu čutila zanj samo prezir in sovrašтво.

»To še ni vse, babica... Tudi jaz nisem prvi mah pripisovala njegovim besedam nikakega pomena... Tudi jaz mu nisem verjela niti črke. Toda kmalu sem dobila dokaze, in ti dokazi so bili na žalost tehtni in neovrgljivi...«

»Dokazi!... Oh, ko bi mogla videti te dokaze!...«
Ljudmila je povzela:

»Bila sem pol mrtva od strahu... od groze... In potem me je ta človek pustil za trenutek samo s Cirilom, ki je ležal brez zavesti na postelji... Tedaj sem se spomnila, da je imel moj mož zmerom pri sebi mojo sliko. In prešinilo me je, da ta slika ne sme priti v roke temu lopovu... Ne, ne smel... In ko sem pogledala po Cirilovih žepih, iskaje svojo sliko, sem našla pismo... pismo, ki ga je napisala ženska roka... naslovljeno na Cirila in z datumom istega dne... Pismo je bilo podpisano... In tako nisem mogla nič več dvomiti, da je med njima nekoč res obstajalo razmerje... in da je to razmerje vladalo še tedaj... Ah, tak je bil torej moj Ciril, ki sem mu vse zaupala, ki bi dala življenje zanj!...«

Pri poslednjih besedah je spet srd premagal Ljudmilo. Marta je sklonila glavo, kakor da je vsega tega preveč zanj. Toda takoj nato jo je spet dvignila. In v njenih dobrotljivih očeh je zasijal blisk.

»Ne,« je vzkliknila, »to še ni dokaz!... Ta človek je bil po tem, kar si mi pripovedovala, vsega zmožen. Ali ni nemara on skoval to zaroto proti mojemu ubogemu sinu? Ali ni mogel dati on napisati to pismo in ga vtihotapiti v Cirilov žep, v trdni veri, da ga boš tam našla?«

»Tudi meni je prišla ta misel... Rajši sem hotela verjeti zvestobi kakor izdajstvu. In če je že takrat dvom napolnil moje srce, sem bila prepričana, da ga bom naposled vendarle pregnala od sebe in da se bodo spet vrnil časi, ko bom Cirila prav tako ljubila kakor sem ga nekoč. Nепrestano sem si ponavljala:

»Ne... moj Ciril ni zagrešil takšne podlosti... Ciril te ženske sploh ne pozna... Ime, ki je napisano v tem pismu... tega imena najbrže nikoli še nisi slišal... nikoli ga ni izgovoril.« In glejte, nekega dne je z nasmehom... izgovoril ravno to ime... ime, ki ga nikoli ne pozabim... ime, ki ga je večkrat po vrsti izgovoril. Kaj rečete na to, babica?«

Njene poslednje besede so se skoraj izgubile v ihtenju in solzah. Marta to pot ni vzdignila glave.

In vendar ni mogla, ni hotela verjeti v krivdo svojega sina... Ne, ne, preveč je bil Ljudmilo ljubil... Pred poroko... takrat je mogoče res imel kakšno manjšo ljubezen... kakor vsi moški njegovih let... Da, to bi bilo mogoče. Zakaj Marta se je zdaj, ko se je zamislila v prošlost, spomnila nekega dne — o, že dolgo je od tedaj, nekega vročega avgustovega dne je bilo, ko je bil zadremal na postelji pri čitanju časopisa — da je takrat v sanjah izgovoril neko ime. Takrat se mu je nasmebnila... Gotovo je bilo ime kakšne lepe deklce, ki se je seznanil z

njo pri svojih študijah... Potem je to ime, kakršnega naši ljudje nimajo, spet pozabila.

Minute so minevale v tem obujanju spominov. Marta je vstala in poskusila še poslednjič ugovarjati:

»Ali ni bilo to samo golo naključje?... Nisi na to nič mislila?...«

Toda Ljudmila je odkimala.

»Dokaz je bil to pot neovrgljiv. Ciril me je izdal in varal. Ta udarec je bil zame strašnejši od tistega, ki je zadel Cirila. Šla sem vase in mu skušala oprostiti, skušala pozabiti. Izključeno! Nekdanje zaupanje in ljubezen sta umrli v meni. In jaz, ki sem še pred nekaj meseci tako zelo ljubila svojega Cirila, jaz, ki sem samo zanj živela in vanj upala... vidite, babica, danes ga le še prenašam, toda ljubiti ga ne morem, ne morem nikoli več!«

Ihtenje ji je raztrgalo grlo. Toda Marta še zmerom ni obupala:

»Ne govori tako, Ljudmila. Če je Ciril zagrešil kakšno majhno napako, ne verjemi, da bi bil zmožen takšne lopovščine. O, saj ga ni človeka na svetu, ki bi bolje vedel, kako te je ljubil, kakor jaz. Matere se ne motijo, kadar sodijo svoje otroke... In tudi, če je tisto pismo res kakšna ženska napisala Cirilu, je moglo biti le otročarija!«

Mlada žena je brez besede vstala. Na nočni omarici se stala sveča. Ljudmila jo je prižgala. Rumenkasta luč je raztrgala temo, ki je vladala v sobi. Potem je Ljudmila odprla torbico, ki jo je bila položila v predal nočne omarice. Iz nje je vzela majhen papir. Razgrnila ga je in ga stisnila babici v roke.

»Otročarije, pravite? Prečitajte, babica!...«

Marta je morala poiskati svoje naočnike v žepu. S tresočimi se rokami si jih je naravnala na nos in se sklonila, da bi bolje videla... Drgetala je kakor papir v njenih rokah. In ko je prišla do zadnje vrste, se ni mogla premagati in iz ust se ji je utrgal pridušen krik:

»Adelina!«

To je bilo tisto ime, ki ga je bil Ciril tisto vroče popoldne v sanjah izgovoril. Nehote ga je polglasno ponovila. In presunjenje na njenem obrazu je bilo tako očitno, da je Ljudmila vzkliknila:

»Tak poznate to ime, babica?«

Toda stara Marta se je zgrozila:

»Kaj pa misliš!«

»Resnico — zakaj vaš nemir vas izdaja. Ali vam je mar Ciril govoril o tej Adelini?«

Obraz nesrečnice je postal trd in neizprosni. Oči so ji zagorele.

»Prisežem, sinaha, prisežem, da ne...«

»Oh, jaz nesrečnica!...«

»Ne verjameš mi... Poslušaj... pri svojem Cirilu se ti zakolnem, da ni res, kar misliš... da mi ni moj sin nikoli govoril o tej ženski.«

Vrnila je Ljudmilo pismo. Roke so ji še zmerom drhtele. In potem je rekla:

»Obžalujem te, otrok moj, obžalujem iz vsega srca... Zdaj šele vse razumem, kaj se v tebi godi. Toda ti si dobra... in če ne moreš danes odpustiti, ko je tvoja rana še preveč sveža, boš pa pozneje odpustila. A dotlej, kolikšno gorje za vaju nesrečnega!«

Morala je spet sesti. Nekaj časa je molčala. Potem je pa nenadoma vstala, stopila k Ljudmilo, ki jo je čudno gledala, prepričana, da mora starka nekaj vedeti, in jo prišla za roke:

»Poslušaj me, hči moja, in ne srdi se name za to, kar te bom zdaj prosila. Uboga starka sem, in to kar ti bom govorila, prihaja iz nepokvarjenega srca, brez skritih misli... Prav si storila, da si mi izdala to skrivnost. Iz vsega srca bi ti hotela prihraniti nepotrebno trpljenje. Tudi Cirilu bi ga hotela prihraniti. In zato, poslušaj, kaj ti rečem...«

Njegova navzočnost te preveč boli... dan za dnem te spominja tega, kar se je zgodilo. Vidiš, Ljudmila, zato je bolje, da odideš sama z otrokoma v Švico. Pusti Cirila pri meni. Sama bom pazila nanj... Pazila sem nanj in ga negovala, ko je bil še otrok, pa bom še zdaj, ko je velik... In manj dolg čas mi bo in manj hudo, ko ne bom več tako sama... in tudi zate Ljudmila, bo tako bolje.«

Mlada žena je hotela ugovarjati. Toda beseda ni hotela iz njenega grla. Marta je pa nadaljevala:

»Ko pride ura moje smrti — upam, da mi jo bo Cirilova navzočnost vsaj malo zavlekla — takrat pokličeš svojega moža k sebi. Boš videla, da tedaj ne boš več tako neizprosna... boš videla, da se bo tvoje srce do takrat izpremenilo, da bo namestu grenkobe stopila spet ljubezen v tvoje srce... in odpustila mu boš.«

Razširila je roke. In Ljudmila se je ihtoč spustila v njeno naročje

X

Pravi obraz

Ilona Matoš je postala gospa dr. Emerika Horvina. Le-ta je prve dni po poroki tako dobro igral svojo vlogo, da ni slutnja grozne resnice niti za trenutek prevzela srce mlade Madžarke. Spoštovanje in nežnost, ki jo je občutila za svojega moža, je še zraslo. Zakaj čeprav je kirurg kazal silno ljubezen in strast, se ni vendar nikoli izpozabil do ničesar, kar bi moglo mlado ženo žaliti v njenih najglobljih čuvstvih.

Delal se je nežnega in pokornega, pripravljen, da ji vsako željo bere z obraza. In tako se mu je Ilona sama od sebe, malone res osvojena, predala.

Ze drugi dan po poroki je izročila Emeriku Horvinu velik ovitek, poln papirjev, in mu dejala:

»Od tega dne, prijatelj, je moje premoženje tvoje. Naloženo je večidel v budimpeštanskih bankah. Tu imaš vsa potrdila o naložbah in vrednostnih papirjih. Daj jih prenesti sem. Dam ti pooblastilo, da smeš razpolagati z vsem mojim premoženjem: karkoli ukreneš, pristanem vnaprej.«

V Horvinovih očeh se je utrnul blisk, ki je pa takoj spet ugasnil. Hotel je ugovarjati:

»Kaj bova v tem trenutku govorila o denarju, draga Ilona! Saj dobro veš, da te ljubim zaradi tebe same in ne zaradi premoženja, in da bi mi bilo ljubše, da bi bila siromašna, ker bi bila potem manjša razlika med nama.«

»Ne, Emerik, če sem bogata, me zato ne smeš nič manj ljubiti... Vzemi tole. Saj si mi pravil, da si si moral izposoditi denar, da si si uredil svoj sanatorij. Poplačaj svoje upnike...«

Spet je odmahnil z roko in na obraz mu je legel oblak. Toda Ilona je vztrajala na svoji zahtevi, tako da je naposled res vzel ovitek.

»Samo zato to storim, da te ne razžalim, Ilona. Samo zato bom ravnal po tvoji želji.«

Še tisti dan se je Horvin pobrigal za prenos naložb in vrednostnih papirjev iz budimpeštanskih bank. In vzlic navidezni nebriznosti, ki jo je kazal pred Ilono, je spravil stvar z vročično naglico v red, tako da je bil že mesec dni nato večji del velikanskega Iloninega premoženja — malone trije milijoni — naložen v največjih ljubljanskih bankah in hranilnicah in na razpolago kirurgu, ki je lahko iz njega črpal, kakor ga je bila volja. Mladi ženi je ostalo okoli sedem ali osem sto tisoč kron, kolikor so bila vredna njena posestva v okolici Budimpešte. To stvar bo pa pozneje uredil.

Horvin je začel odplačevati svoje upnike. Še enkrat je hotel, dobro vedoč, kaj mu bo žena odgovorila, povedati Iloni, kaj je napravil z njenim denarjem, toda ona ga ni hotela poslušati.

»Saj sem ti rekla, Emerik, da ti popolnoma zaupam in da je vse prav, kar napraviš...«

Češka kuhinja

Sirov zavitek

Vzamemo $\frac{3}{4}$ kg bele, presejane moke, 3 dkg vzhajane kvasa, 12 dkg sladkorne sipe, 15 dkg sirovega masla, 3 rumenjake, $\frac{1}{2}$ l mlačnega mleka, žličko soli in nekoliko limonovih lupin. Dobro zmešamo in testo tepemo toliko časa, da se napravijo mehurčki. Potem pridamo še sneg iz 3 beljakov in pustimo testo pol drugo uro vzhajati.

Nato pripravimo sirov nadev: 1 kg svežega, mlečnega sira (6 Din) denemo v skledo, dodamo 2 celi jajci, 10 dkg sladkorne sipe, limonovih lupin, 5 dkg surovega masla, 12 dkg ryzin in mešamo 5 minut. Vzhajajo testo tenko razvlečemo in pomažemo z nadevom. Trdo zvijemo in položimo v z maslom namazan model. Pustimo še 20 minut vzhajati, potem pomažemo zavitek z raztepenim jajcem in ga pečemo $\frac{3}{4}$ do 1 uro. Pečenega potresemo z vanilijevim sladkorjem in serviramo mrzlega.

Makovi rogljički

Naredimo kvašeno testo, kakor je zgoraj popisano. Pustimo ga vzhajati pol drugo uro, potem ga razvaljamo in zrežemo na štirikotnike. Pomažemo jih z makovim nadevom, zvijemo v rogljičke in spet pomažemo z raztepenim jajcem in potresemo z mandlji. Pečemo 15 do 20 minut v srednje vroči pečici. Pečene potresemo z vanilijevim sladkorjem.

Makov nadev: $\frac{1}{2}$ kg maka zmeljemo v mlinčku za kavo, dodamo $\frac{1}{4}$ litra mleka, 12 dkg rozin, 2 žlici medu, nekoliko limonovih lupin, 8 dkg sladkorne sipe in 2 rumenjaka. Mak pustimo $\frac{1}{4}$ ure počasi vreti, ko se ohladi, napolnimo z njim rogljičke.

Iz te količine pride 40—42 rogljičkov.

Mrežasti kolač

Naredimo vzhajano testo iz $\frac{3}{4}$ kg moke in ga pustimo na toplem pol drugo uro vzhajati. Potem napravimo iz $\frac{3}{4}$ kg kuhanega maka nadev. Testo raztegnemo za $\frac{1}{2}$ cm debelo na nizek kositer in ga z maslom namažemo. Makov nadev pomažemo enakomerno po testu. Iz ostanka testa naredimo tenke šibice in iz njih napravimo na kolač mrežo. Vse pomažemo z raztepenim jajcem, poskropimo z maslom in kolač pečemo $\frac{1}{2}$ ure. Ko je ohlajen, ga zrežemo na lepe rezine in potresemo z vanilijevim sladkorjem.

Fini kolači z marmelado

25 dkg fine moke zmešamo s pivnim praškom. Dodamo 20 dkg sirovega masla, 10 dkg sladkorne sipe, nekoliko soli, 10 dkg zmletih mandljev ali orehov, $\frac{1}{8}$ l mleka in 2 jajci. Testo dobro pognetemo in razvaljamo na $\frac{1}{2}$ cm debelo. Z modelčkom zrežemo okrogle kolače. Polovico kolačkov pomažemo z marmelado, na drugih kolačih pa naredimo z majhnim kozarčkom v sredi obroček in jih polagamo na prejšnje, z marmelado pomazane ter jih dobro stisnemo skupaj. Pečemo 15 do 20 minut. Ko so pečeni, napolnimo še zgornjo polovico kolačkov, ki so v sredi izrezani, z marmelado in potresemo z vanilijevim sladkorjem.

Piščanci v papriki

Dva osnažena piščanca zrežemo na lepe kose in jih osolimo. V kozico denemo 1 žlico masti, eno drobno zrezano čebulo, žličko paradižnikove mezge, nekoliko muškarnega oreška, malo majarona ter ščepec paprike.

Piše Nuša

Vse dušimo počasi 15 minut. Nato vzamemo kose iz kozice ter napravimo svetlo prežganje iz žlice masti in žlice moke. Dodamo še 4 do 5 žlic kisle smetane, vse zamešamo ter pustimo še malo povreti. Če je omaka pregosta, prilijemo malo vode ali juhe, potem jo precedimo, vanjo položimo piščance ter jih pustimo kuhati še približno 15 minut. Serviramo z omako na okrogli skledi in garniramo s finimi cmoki. Solata. Torta ali močnati narastek.

(Za 5 oseb.)

Špinačna jed

Potrebščine: $\frac{1}{2}$ kg špinače, 10 dkg posebnih klobase, surovo maslo, moka, mleko, pol limone in peteršilček.

Priprava: Špinačo skuhaš na hitro v slani vodi, jo precediš in pustiš, da se odteče. Med tem sesekljaj »posebno« klobaso (Extrawurst). Iz masla in moke napravi svetlo prežganje. K temu prilij kozarec mrzlega mleka in sok limone, sesekljan peteršilček in malo soli. Vse skupaj naj se kuha dokler se ne napravi gosta omaka. Pripravno skledo namaži z mastjo. Vanjo stresi najprej špinačo, potem »posebno« klobaso in naposled polij vse z omako in potresi s parmezanom. Jed naj se v skledi deset minut v pečici peče.

Za pripravo potrebuješ približno 20 do 30 minut.

Krompirjevi žličniki

Potrebščine: 1 kg krompirja, 1 žlico surovega masla, $\frac{1}{2}$ kozarec moke, 2 jajci, sol, nekaj parmezanovega sira in kot prikuho paradižnikovo omako.

Priprava: Krompir skuhaš v slani vodi, potem ga premečkaj in

polij s premešanimi jajčki. Zdaj pri-mešaj še moko in surovo maslo, tako da se napravi testo. Zdaj vkuhaš žličnike v vodi. Naposled jih poliješ s paradižnikovo omako in potreseš s parmezanom.

Za pripravo potrebuješ pol ure.

Sadna rezina s čokolado,

ki se je bo vsaka gospodinja razveselila.

Potrebščine: 16 dkg čokolade, 16 dkg surovega masla, 16 dkg sladkorja, 16 dkg moke in 3 jajca.

Priprava: Vse potrebščine dobro zmešaj, testo razmaži v debelosti prsta na pločevino, ki si jo prej primerno namazala z mastjo. Zdaj obloži testo s poljubnim sadjem in daj v pečico.

Za pripravo potrebuješ 45 minut.

Če še ne veš

Gumaste gobe so porabne za kakršnokoli čiščenje. Ako hočemo očistiti prah, nitke in lase iz obleke, preprog itd. je treba gobo le lahko ovlažiti. Seveda je treba stvari preje izprašiti. Nalahko jih drgnemo z ovlaženo gobo. Obleke in preproge dobe spet svež videz.

Povoščeno platno se kaj rado obdrigne na vogalih in robovih. Da preprečimo prenaglo obdrgnjenje, položimo na vogalih in robovih koščke usnja, ki smo ga izrezali iz nerabnih rokavic.

Pisane tkanine poletnih oblek dobe od potu pod pazduho nevšečne madeže. Z razredčenim salmijakovim cvetom, ali pa s kisom jih lahko odpravimo. Navadno je treba čiščenje večkrat ponoviti.

Zavese iz tila in zastori se prav radi lomijo, če jih škrobamo. Zelo priporočljiva je v ta namen želatina namestu škroba. Za liter vode zadostujejo tri do štiri ploščice.

Kopalne in obrežne obleke

Letenske bluze za počitnice

Nekoliko originalna hoče biti vsaka ženska, zlasti na počitnicah, v kopalšču ali pa po sprehodu, ko se hoče na vrtu ali na balkonu malo spočiti.

Letos oblačimo s posebnim veseljem čez široke hlače, ki morajo biti v prav krepkih barvah, rdeče in modre, rumene ali malinasto rdeče,

še sweater iz črtastega, kockastega ali pikčastega trikoja. Ko zahladi, ogrnemo še kratek kèp ali jopič, kakor kaže slika. Izrez na hrbtu je važna stvar.

Telesu skušamo dovesti kolikor mogoče mnogo zraka, solnca in toplote, zlasti na hrbtu pa napravimo izrez čim večji.

Z bluzami je zmerom križ. Zmerom jih je premalo. Zanje izberemo blago iz bombaževine, organtina ali batista. Te tkanine so poceni in so videti sila mične. Diagonalno črtasto bluzo poživlja na široko zvezana ovratnica. Zelo elegantna je organtinstava bluzna z velikimi krogi, ki nam jo kaže desna zgornja slika.

Bela bluzna na levi spouaj je iz batista, nabori, ki so obšiti s čipkami, segajo komaj čez ramo, na rokavih pa sliči zaplestnicam. Desna bluzna je iz rdeče in belo kockastega voala. Mali naborčki, prišiti vzdolž rokavcev in v štrikotu okoli izreza, so prav srčkani.

Operacija z elektriko

Pred kratkim je kirurgija obogatila z novim načinom, ki se je sijajno obnesel. Pri mnogih operacijah ne režejo več z nožem, temveč z električno iskro. V ta namen so sestavili posebne diatermične aparate, iz katerih se steka električni tok po kablu v »elektrodni nož«. Operater drži to elektrodo, torej kovinasti del, ki je prenasiačen z električnim tokom, za poseben izoliran držaj. Če torej aparat priklopimo, se zaradi jake napetosti sproste modre električne iskre iz elektrode. Če položimo elektrodo, ki je po navodilih operaterjev prirejena v različnih oblikah, na telesno tkivo, ga kresajoče iskre prežgo. Kirurg veže tako kožo, mišičevje in organe in kar je glavno: reže ne da bi tekla kri. V trenutku, ko se tkivo ali mišica prežge, se na ožganih mestih takoj napravijo kraste, ki v hipu zapro odprte krvne cevke. Taka operacija ima tudi sicer mnogo prednosti: v prvi vrsti bolnik ne izgubi mno-

go krvi in se čas operacije dosti skrajša. Pri operacijah z nožem je treba pri vsakem urezu v novo plast tkiva vedno znova skrbno zavezati krvaveče žile, ali pa zašiti. Pri »rezanju« z električnim instrumentom se krvaveče žile sproti same zapro. Ta prihranek časa je tem koristnejši za bolnika, ker ni treba dolgotrajne naroke.

Najvažnejšo vlogo pa igra električno operiranje v takih primerih, ki jih v kirurških krogih imenujejo nečiste. Če operiramo vneta mesta, ali mesta, ki so okužena z bakterijami, se utegne primeriti, da se kužne klice z nožem zaneso v odprte žile. Prav tako se na isti način prenese najmanjši delci raka, če izreže kirurg rakovo tkivo. Ti delci ostanejo v telesu brez krivde zdravnika in napravijo sčasoma spet novo rakovo oteklino.

Vsaka nadaljnja okužitev z bakterijami ali sličnimi klicami je torej pri električni operaciji izključena,

ker se vse krvne in sokovne odprtine v trenutku po vsem urezu prevlečejo s krastami.

Operacija z elektriko je torej že tako visoko stopnjo kirurške tehnike samo še blagodejno spopolnila in obogatila.

Spomenik iz surovega masla

V Kodanju bodo te dni odkrili na mestnem trgu velik spomenik krave iz surovega masla. Ta kravji spomenik naj bi bil reklama za dansko maslo. Okoli in okoli bodo postavili visoke stene iz ledu, da se krava ne bo stopila. Zanimivo je, da je kip izdelal znan danski kipar.

»Knee« — najnovejši ples

Na vsakoletnem kongresu plesnih učiteljev, ki se vrši sleherni pomlad v Parizu, predvajajo najnovejše ples, ki bi naj v prihodnji zimi osvo-

jili plešoče občinstvo. Da se zgodi po navadi drugače, ni čudno. Plesni učitelji so si izmislili nekaj novega, kar imenujejo »Knee«. Pri natančnem zasledovanju ritmike te najnovejše plesne pridobitve spoznamo, da je le nekoliko prekrojena stara mazurka.

Vstopnina po teži

Študentje tehniške visoke šole v Massachusettsu so nedavno priredili ples. Vstopnino so določili po čisto novih načelih. Za osnovo so vzeli po 1 cent za vsak funt plesalkine teže, razen tega so pa določili še različne pribitke: po 20 centov za kostanjeve lase, 25 centov za plavalaske, 30 centov za rdečelasa dekleta itd. Plesni odbor se je pa bridko urezal: prišla so skoraj sama vitka dekleta s krojaško težo.

Poravnajte naročnino!

RUFF dessert je najbolj priljubljeno darilo

SUKNO TEOKAROVIC

Prvovrstno za vsa oblačila in uniforme

Rekord današnjih dni sta nizka cena in poznana odlična kvaliteta

Malinovec

pristen, naraven, s čistim sladkorjem vkuhan, se dobi na malo in veliko v

Lekarni dr. G. Piccoli
Ljubljana
Tyrševa (Dunajska) 6
nasproti »Nebotičnika«

Mali oglasi za vse žene

Potenje, kakor tudi vse neprijetne pojave, ki so v zvezi s potenjem, odstranite hitro s prijetno uporabo Oronit vode. 1 steklenica Din 30.—

Barva za lase, zajamčena v delovanju, enostavna uporaba, trajna v lepih nijansah, že leta nedosegljiva, je Oro barva. Stalnost barve zajamčena. 1 garnitura z natančnim navodilom Din 30.—

Solne pege in drugo nečistočo z obraza odstrani hitro in temeljito holandska Milch krema. Uspeh presenetljiv! Lonček Din 15.—

Zanesljiva in preizkušena nega las je mogoča samo z Vodo iz kopriv, ker že po prvi uporabi izgine prhljaj, prepreči izpadanje las in pospeši rast, lasje pa postanejo valoviti in bujni. 1 steklenica Din 30.—

Opatična krema in milo, iz pravega liličevega mleka, omogoči uspešno nego obraza in telesa, posebno damam, ki imajo občutljivo in nežno kožo. Zakonito zavarovani in nedosegljivi izdelki. Opatična krema po Din 15.—, milo po Din 10.—

Lepe dekliške prsi so ponos vsake žene. Svojo lepo obliko dobe hitro in zanesljivo z masažo Eau de Lahore. Uporaba je enostavna, uspeh zajamčen. Cena steklenici Din 30.—

Pasta Majalis je specialna krema za umivanje in olepšavo. Uporablja se uspešno pri damah, ki ne prenesejo nobenega mila, a žele imeti dovršeno čist in umit obraz. 1 steklena doza Din 15.—

Zreale vsake žene so njene roke, ki ostanejo s pomočjo kreme Je fais blanc vedno bele in gladke, kljub temu, da gojite sport in opravljate pisarniška in gospodinjstva dela. Tuba Din 10.—

Najtinejši puder, ki se zelo dobro prime obraza in ne propusti znoja ter daje obrazu vedno lepo, temno polt, je Porenal puder. Prvovrstna kvaliteta, fin parfum, lepe barve. 1 škatla Din 24.—

Tekoče rdečilo za obraz je zelo priljubljeno, ker stalno ohrani barvo in preprečuje potenje. Tekoče rdečilo La Bella Bietta se dobi v najlepših naravnih barvah. 1 steklenica Din 15.—

Lak za nohte, najfinejše vrste, daje nohtom sijaj briljanta. Zelo okusna večja stekleničica s čopičem Din 15.—, manjša stekleničica s čopičem Din 6.—

Plavolaskam se ni treba bati za lepe plave lase, ker podeli Blondin Dor že po prvi uporabi lasem lepo, zlato barvo s krasnim leskom. 1 steklenica z navodilom Din 15.—

Ze 30 let znana in priljubljena Nobilior krema za podnevi in ponoči, zanesljivo polepša in neguje obraz. Deluje hitro in zanesljivo. Cena 1 tubi Din 12.—

Neprijetne dlatače z obraza, rok, nog in pod pazduho odstranite hitro in brez bolečin edino z Erbol praškom. 1 lonček 15.—dinarjev.

Belo, lepo in čisto polt si pridobite samo s preizkušenimi sredstvi. Porenal krema za podnevi in ponoči vas ne bo razočarala. 1 tuba suhe ali masne kreme Din 18.—

Vse gornje izdelke pošilja po pošti, po originalnih cenah Nobilior parfumerija. Zagreb, Hlica 34 ali Jelačičev trg br. 15.

1000 Din plačam

ako Vam »Radio Balzam« ne odstrani kurjih oces, bradavic, bul, trde kože itd.

Vse tu in inozemske preparate sem poskusil, a prepričan sem se, da je Vaš »Radio Balzam« pri pravilni in zadostni uporabi najboljši; zato ga vsakemu priporočam: Franc Brenčič, galant, sedlar, Vrhnika. Zahtevajte povsod samo »Radio Balzam«. Lonček Din 10.— (predplačilo) na povzetje Din 18.— dva Din 28.—, tri Din 38.— pošlje

R. Cotič, Ljubljana VII Siška
Kamniška ulica 10a (Janševa)

Prsti vas bole in nervozni ste? To so posledice tipkanja na pisalni stroj, ki je nepregleden, trd in okoren.

Pisalni stroj naj piše sam! Takih želja je sto in sto. Toda takega stroja še ni in ga ne bo. Najbolj pa se približuje tej dovršenosti pisalni stroj

WOODSTOCK

Ta stroj se lahko imenuje višek tehnike. Izumitelji — ameriški inženjerji — so ponosni na svoje delo.

Woodstock je v Ameriki zadnji dve leti najbolj razširjena znamka. Letos je dobila največja naročila za pisalne stroje tovarna Woodstock.

WOODSTOCK

ima poln in lahek udarec, njegov voz brzi kot bi imel tičja krila, pisava je čista in dovršena.

Kdor Woodstock le vidi, mu je naklonjen, kdor Woodstock preizkusi ve, da je to najboljši stroj, kdor na Woodstocku dela samo par dni, se ne more ločiti od njega nikdar več, kajti Woodstock postane človeku desna roka.

Generalno zastopstvo za Jugoslavijo:

Tipka družba z o. z., trgovina s pisarniški stroji in potrebščinami, Ljubljana, Gledališka ul. 8. Telefon 29-70.